

Den britiske Udenrigsminister, Sir *John Simon*, tog derpaa Ordet for at imødegaa den polske Udenrigsminister Becks Udtalelser paa Mødet Dagen i Forvejen.

Han paapegede, at det er to Ting, Hr. Beck havde opstillet: 1) et Forslag om Universalitet af international Mindretalsbeskyttelse og 2) Forholdet i visse Stater, som for Tiden er bundet ved Mindretalsforholdsreglerne. Disse to Ting havde intet med hinanden at gøre. De Forpligtelser, som en Stat allerede har paataget sig i denne Retning, kan ikke være afhængige af en Beslutning, man maatte naa til om mere generelle Forhold.

Polen har paataget sig visse Traktatforpligtelser med Hensyn til Mindretal, som indbefattede Folkeforbundets Garanti.

Sir John henledte i denne Forbindelse Opmærksomheden paa Art. 93 i Versailles-traktaten, der omhandler Polens Grænser, og den maa ikke overses.

Polen har endvidere godkendt en vis Fremgangsmaade, som er fastsat ved visse Raadsbeslutninger, en Fremgangsmaade, som klart kræver Polens Medvirken, og det vil ikke være muligt for nogen Stat at frigøre sig for Forpligtelser af denne Art ved ensidige Handlinger.

Baron *Aloisi*, Italien, imødegik ligesledes den polske Delegeredes Tale vedrørende Minoriteter, ikke ud fra Betragtninger vedrørende Mindretal, men ud fra Betragtninger af generel Karakter.

Han vilde kun anse de polske Udtalelser som et Krav om Revision, og Italien har været det første Land til at fremsætte den Tanke, at Traktater burde ændres efter Tidernes skiftende Krav, hvilket var det bedste Middel til at tilsikre en varig Fred, men rigtignok samtidig krævet, at en saadan Tilpasning sker paa lovlig Maade.

Italiens Politik gaar ud paa, at de bestaaende Forpligtelser maa respekteres, indtil de afløses af nye Bestemmelser og dernæst, at Revisionstanken ikke kan anvendes efter Forgødtbefindende i det en-

kelte Tilfælde, men maa være Udslag af almindelige Grundsætninger.

Frankrigs Udenrigsminister, *Barthou*, sluttede sig til Sir John. Frankrig førte Forsædet i Fredskonferencen, og han vilde betragte det af den polske Minister rejste Spørgsmaal udelukkende fra Synspunktet: Respekt for Traktater. Han fremhævede, at ingen enkelt Magt havde Ret til ensidigt at indføre Ændringer, end mindre til at opsiges Traktater udenom den foreskrevne Fremgangsmaade eller uden Forhandling med de andre kontraherende Parter, og han vægrede sig ved at tro, at det var det, den polske Udenrigsminister havde tilsigtet med sine Udtalelser. Han bebrejdede denne, at han vilde stille Forsamlingen overfor en Trusel eller et fait accompli.

Dr. *J. M. Yépes* (Columbia) tog derefter Ordet og fremhævede Folkeforbundets Fortjenester ved Bilæggelsen af Striden mellem Columbia og Peru, mellem hvilke Stater der nu herskede det bedste Forhold, saaledes at Samarbejdet mellem disse nu danner Grundpillerne i international Politik i den ny Verden. Han delte ikke deres Mening, som vilde gøre den ny Verden til et Omraade, hvor Genève's Indflydelse ikke kunde gøres gældende.

Taleren var imidlertid overrasket over i Generalsekretærens Rapport slet ikke at finde omtalt den pan-amerikanske Union og dens nylige Bestræbelser paa Omraader, hvor den har taget Del i Arbejdet for Fred og internationalt Samarbejde, som Folkeforbundet stræber henimod. Siden sidste Forsamling har den 7. pan-amerikanske Konference, i hvilken deltog alle Stater i den nye Verden, været afholdt i Montevideo. Den modtog officielt en af Folkeforbundet udsendt Kommission og erklærede sig beredt til at samarbejde med Folkeforbundet paa Fredens Genoprettelse i Sydamerika.

Tiden var nu kommet, da Folkeforbundet og den pan-amerikanske Union ikke længere kunde ignorere hinanden som hidtil, og han fremførte Mangelen paa dette